

ภัยมนุษย์

CHASSUPANG SARAMAD

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน

จะก็คำสอน จะมากมายคำเตือนจากทุกผู้ทุกคน ทุกแห่งหน ก็ไม่เท่ากับประสบการณ์ที่เราได้เจอกับตนเอง ทั้งสิ้น เพราะว่าจะเป็นบทเรียนสอนใจที่จะต้องจดจำฝังใจไปอีกนานแสนนาน และพร้อมที่จะถ่ายทอดไปสู่บุคคล ใกล้ตัวอันเป็นที่รักของเราทุกคน ผู้เขียนเองก็เคยมีประสบการณ์แบบเดียวกันนี้ แต่เดชะบุญหรืออะไรก็มิอาจทราบ ได้ ปล่อยให้รอดมาอย่างหวุดหวิด และที่แน่ ๆ ก็คือ สติ จะทำให้เราสามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ที่อันตรายและคับขันไปได้ทุกคราไป สำหรับเรื่องที่จะนำมาเล่าให้ฟังนี้ เป็นเรื่องที่กัลยาณมิตรได้ส่งมาให้ทางเมลล์ ซึ่งผู้เขียนก็ได้ความคิด ว่าน่าจะบอกต่อ ๆ กันไปเพื่อเป็นคติสอนใจสำหรับพวกเราได้บ้างไม่มากก็น้อย และเหตุการณ์เหล่านี้ก็เป็นเรื่อง ใกล้ตัวของเราทุกขณะ ซึ่งอาจจะทำให้เรามองข้ามไป เนื่องจากสังคมในปัจจุบันนี้เป็นสังคมที่ต่างคนต่างอยู่ ความ เอื้ออาทรต่อกันนั้น นับวันก็มีน้อยลงไปทุกที เหตุการณ์ที่จะนำมาเสนอก็มีดังต่อไปนี้

การวางแผนอาหารจงบโตะที่ Food Center ไว้ แล้วเดินไปซื้ออย่างอื่นเพิ่มเติม อาจเป็นอันตราย ระวังตัวเองดี ๆ นะ นางผาสุก อายุ ๒๘ ปี เข้าไปจับจ่ายซื้อของที่ ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เมื่อรู้สึกหิว จึงแวะที่ ศูนย์อาหารของห้าง ที่นั้นมีผู้คนพลุกพล่าน เธอจึงไม่ทันสังเกตถึงสายตา ประสงค์ร้ายสองคู่กำลังจับจ้องตนเองซึ่งมี เครื่องประดับมีค่าบนตัวเป็นเป้าหมาย ผาสุกทั้งอาหารไว้บนโตะเพื่อไปซื้อเครื่องดื่ม จึงเป็นโอกาสของคนร้ายที่จะ ลงมือปฏิบัติการ จรียา(นั่งนกดต่อ) 1 ในแก๊งฟ้าสฟูด ซึ่งนั่งห่าง ออกไปไม่กี่ไกลก็นักรีบเดินมาที่โตะของผาสุก ทำที่เป็นเหยื่อพิชชูปบนโตะ ด้วยความรวดเร็วแอบทยานอนหลับอย่างแรง ไล่ลงไปในอาหารที่ผาสุกวางทิ้งไว้ แล้วทำที่เป็นเดินเลือกซื้ออาหารตามร้าน

ผาสุกกลับมาที่โตะพร้อมน้ำดื่มและเริ่มต้น รับประทานอาหาร ขณะที่จรียาก็หาที่นั่งที่ไกลที่สุด....ทำที่ดื่ม น้ำ ตอนนั้นไม่ได้สงสัยอะไร ที่ผู้หญิงคนนั้นเขามานั่งใกล้ ๆ เพราะ Food Center มันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว อีก

อย่าง เห็นว่าเขาเป็นผู้หญิงด้วยกัน ผาสุกให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพียงเวลาไม่นานที่ผาสุกรับประทานอาหาร ผสมยานอนหลับเข้าไป เธอก็เริ่มง่วงและมึนศีรษะ และนั่นคือโอกาสของแก๊งมิจฉาชีพ จริยาตรงรีเข้าไปทันที

"ขอโทษค่ะ คืออยากจะถามว่า แผนกเครื่องสำอางนี้อยู่ชั้นไหน"

ผาสุกพยายามตั้งสติแต่ความง่วงมึนงมก่อดตัวขึ้นรวดเร็วจนควบคุมไม่ได้

"คุณเป็นอะไรไปคะ...ไม่สบายหรือคะ"

จริยารีบเข้าประคองผาสุกให้ลุกขึ้น ซึ่งเธอก็หมดแรงจะขัดขึ้น

"ฉันจะพุงไปนะคะ สงสัยต้องไปโรงพยาบาลแล้วละค่ะ"

จริยา (นั่งนกด่อ) ประคองกึ่งลากผาสุกออกไปจากบริเวณนั้น โดยมีสายตาดูหลายคู่จ้องตามไป แต่ไม่มีใคร สงสัย เพราะภาพที่เห็นทำให้คิดว่าผู้หญิงคนหนึ่งไม่สบาย และเพื่อนกำลังพาออกไปเท่านั้น ไม่มีใคร สังเกตก่อน หน้านี้น่าใครเป็นใคร มาคนเดียว หรือมากับใคร นอกจากมิจฉาชีพเท่านั้น! ผาสุกให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อไป ว่า

"ตอนนั้นเท่าที่จำได้ก็คือรู้สึกมึนง เวียนหัว คล้ายจะเป็นลม หนึ่งตามันจะปิดซะให้ได้ ฉันพยายามสู้งกับมัน พยายามจะไม่หลับ แต่ก็ไม่มีแรง รู้แต่ว่ามีคนประคอง"

จริยานางนกด่อพยายามพุงเหยื่อที่ใกล้หมดสติไปยังจุดนัดพบ ซึ่งที่นั่นไกรสร สมาชิกร่วมแก๊ง ทำทีเป็นคนขับวินรถจักรยานยนต์รับจ้าง คอยทำอยู่แล้ว ไกรสรตะโกนถาม

"มอเตอร์ไซค์มัยพี" จริยารับตอบ

"ไปโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด"

เพียงเท่านั้น..ก็จัดความสงสัยของคนรอบ ๆ ไปได้แล้ว จริยาก็พุงผาสุกขึ้นรถจักรยานยนต์ซ้อนสามไปด้วยกัน (บางแก๊งก็เป็นรถโดยสารประเภทอื่น)

แน่นอน คนร้ายมิได้นำเธอส่งโรงพยาบาล แต่กลับพาไปยังบ้านพักของตนเองที่ถนนลาดหญ้า เขตคลองสาน เมื่อไปถึง..ผาสุกพยายามลืมตามองรอบ ๆ ก่อนจะอาเจียน ออกมาจนหมด สองมิจฉาชีพรีบประคองผาสุก เข้าไปภายใน มงคลหัวหน้าแก๊งซึ่งรออยู่แล้ว ละลายยานอนหลับให้หญิงสาวดื่มอีก แต่คราวนี้ เธอปิดป้องจึงถูกจับกรอกแทน ทั้งช่วยกันปลดทรัพย์ จริยา(นางนกด่อ) หยิบกระเป๋าสตางค์ของผาสุกออก บัตรประชาชน

"อยู่ไหน" เสียงมงคลถาม

"แถวเยาวราช" จริยาตอบ

มงคลพยักเพียดให้จริยาออกไปแล้ว จัดการปลดกระดุมเสื้อผาสุกหมายจะข่มขืน ซึ่งพวกมันมักจะทำเป็นประจำภายหลังจากรูดทรัพย์แล้ว แต่ครั้งนี้เหยื่อไม่มีท่าทีจะหมดสติเองง่าย ๆ

"ที่ฉันจำสถานที่ได้ เพราะฉันเคยไปมาก่อน และคง เป็นเพราะฉันอาเจียนออกมาหมดด้วย" ผาสุกให้การต่อไป

"ตอนที่มาถึงบ้านคนร้าย ก็พยายามสำรวจว่าเราอยู่ที่ไหน รู้สึกว่ามันผิดปกติแล้ว แต่ไม่มีแรง พวกมันเอาน้ำมาให้กิน แต่คิดว่าเป็นยานอนหลับอีก ไอ้คนที่ป็นหัวหน้าพยายามลวนลาม ฉันเลยรวบรวมสติขัดขึ้น มันก็กรรอนตัว"

เมื่อเห็นว่าเหยื่อยังมีสติ คนร้ายจึงรีบร้อนพาเหยื่อ ออกจากบ้านโดยเร็ว คราวนี้ด้วยรถแท็กซี่ซึ่งเป็นพวกเดียวกัน นำเธอไปทิ้งไว้ไม่ไกลจากบ้านของเธอเอง

"ตอนนั้นฉันเกือบจะไม่ได้สติแล้ว แต่ยังจำได้ว่า เป็นชอยบ้านจึงพยายามเดินไปให้ถึง พอถึงบ้านก็หลับเป็นตายเลย"

ผาสุกสรุปคำให้การ.....เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้ง ภายหลังจากที่พยายามทบทวนเหตุการณ์อย่างหนัก เธอก็จำได้ว่าสถานที่ที่ถูกพาไปรูดทรัพย์นั้น ตนเองเคยไปทำธุระมาก่อนเมื่อไม่นานมานี้ เธอจึงชวนน้องสาวไปแอบดูสถานที่เพื่อความแน่ใจ

"ใช่ ใช่ แน่แน่ นั่นไงมอเตอร์ไซค์ คันนั้น นั่นไงรอยอ้วกของพี่ "

พฤติกรรมของมิฉาซีพเหล่านี้ จะยังสามารถกระทำ กับเหยื่อรายอื่นต่อไปได้อีกหลายครั้ง ถ้านางผาสุกไม่ตัดสินใจเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความจริงตำรวจก็ได้รับข้อมูลพฤติกรรมและกำลัง ติดตามสืบแก๊งคนร้ายพวกนี้อยู่ แต่ที่ผ่านมา ไม่มีการแจ้งความ บางคนเป็นพยาบาล บางคนเป็นนักธุรกิจ ยิ่งถ้าโดนข่มขืนด้วยก็คงรู้สึกอับอาย เลยไม่มาแจ้งความ คราวนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจรวบรวมตัวได้ทั้งแก๊ง พร้อมคำสารภาพ

"ผมจะคอยเฝ้าดูอยู่ที่ Food Center ตามห้างต่าง ๆ คอยดูคนที่มีทองเยอะ ๆ ทำทางฐานะดี ทำมาหลายครั้ง กว่า ๒๐ ครั้งได้ ยานอนหลับจะใช้อย่างแรงเลย ซื้องจากร้านขายยาที่บางแค เอามาผสมน้ำ ที่ผ่านมามักจะเป็นผู้หญิง รูดทรัพย์แล้วก็ข่มขืนด้วยเพื่อให้เขาไม่กล้าแจ้งความ"

จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า สติสัมปชัญญะจึงเป็นคุณธรรมที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต สติจำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง เป็นธรรมที่มีอุปการะมาก เกื้อกูลอุดหนุนในการทำความดีทุกอย่างให้มั่นคงดียิ่งขึ้น พัฒนาจิตพิจารณารู้เท่าทันสภาพที่แท้จริง ทำให้การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้มีความสุข เมื่อเจริญสติให้มากยิ่งขึ้น สามารถบรรลุมรรค ผล และนิพพานได้ในที่สุด

